

РЕШЕНИЕ

№ 2252

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **87** по описа за **2023** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на К. К. В., чрез процесуален представител адв. И. М. срещу Решение от 31.10.2022г. по НАХД № 8984 по описа за 2022г. на СРС, 13 състав, с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане на лице № 2283з-514 от 10.06.2022 г., издадена от Д. М. на длъжност „разузнавач“ при 04 РУ-СДВР, с която е постановено на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР задържане на жалбоподателя за срок от 24 часа.

В касационната жалба се излагат оплаквания за незаконосъобразност на постановеното решение. Посочено е, че неоснователно СРС е приел, че обжалваната заповед за задържане на лице притежава минимално необходимото съдържание по смисъла на процесуалния закон. Излага, че няма данни, от които да се направи извод, че към момента на задържането си жалбоподателят е запознат със съдържанието на досъдебното производство. Счита, че обжалваният акт не е мотивиран. Излага още, че не е спазено изискването на чл. 74, ал. 22, т. 2 от ЗМВР, проявление на установеното правило в разпоредбата на чл. 5, пар. 2 от ЕКПЧ. Моли съда да отмени обжалваното решение, както и Заповед за задържане на лице № 2283з-514 от 10.06.2022 г.

В съдебно заседание касаторът К. К. В., чрез процесуален представител адв. И. М. поддържа жалбата. Претендира се присъждане на съдебно - деловодни разноски за

двете съдебни инстанции.

Ответникът- полицейски орган при 04 РУ- СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. Представено е писмено становище от юрк. Б. П., с което се моли касационната жалба да се остави без уважение, като неоснователна и недоказана. Прави се възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение и се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура, прокурор Яни Костов, дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С решението, предмет на настоящото касационно обжалване, е отхвърлена жалбата на К. К. В., чрез процесуален представител адв. И. М. срещу Заповед за задържане на лице № 2283з-514 от 10.06.2022 г., издадена от Д. М. на длъжност „разузнавач“ при 04 РУ- СДВР, с която е постановено на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР задържане на В. за срок от 24 часа. СРС е приел, че процесната заповед за задържане е издадена от компетентен орган, същата е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите, изброени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, като при издаването ѝ са спазени относимите материалноправни разпоредби и тези на процесуалните правила, включително е изпълнена и целта на закона. Съдът е приел още, че издадената заповед е материално законосъобразна - издадена на относимо и доказано правно основание, тъй като за издаването ѝ е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление към момента на издаването ѝ, а такива са, както и че задържането на касатора се явява съразмерна и пропорционална принудителна административна мярка и необходима такава спрямо личността му. За да достигне до обжалвания резултат, съдът по същество е приел, че не са налице пороци, водещи до незаконосъобразност на заповедта за задържане на лице за 24 часа, обективирани в чл. 146 от АПК, поради което е отхвърлил жалбата като неоснователна и недоказана.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият касационен състав намира, че фактическата обстановка по спора е правилно установена съобразно събраните по делото доказателства от въззивния съд. Спорът по делото се свежда относно приложението на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и предпоставките, въведени в законовата разпоредба, въз основа на които полицейските органи имат право да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В нормата на чл. 72 от ЗМВР е регламентирано правомощието на полицейските органи да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата по чл. 72, ал.1, т. 1 – 7 от ЗМВР.

От анализа на събрания доказателствен материал по делото правилно районният съд е приел, че са налице фактическите обстоятелства, съответстващи на приложимия материален закон – чл.72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно – наличие на данни, че касаторът на неустановена дата през м.май 2022г. е извършил съвкупление с ненавършило 14 години лице – престъпление по чл. 151 от НК. К. В. бил посочен от

свидетели, при извършен на 10.06.2022г. разпит, и в тази връзка бил извършен оглед и претърсване на дома му. Съдът е обсъдил всички събрани в хода на съдебното производство доказателства – както писмени, така и гласни такива, обсъдил е и възраженията, изложени в жалбата, с която е бил сезиран. При тези данни, които съдът е приел за установени след обсъждане на всички доказателства по делото, в обжалваното решение са изведени законосъобразни изводи за съответствие на издадената заповед за задържане с изискванията за форма по ЗМВР и АПК, както и наличието на съдържащите се в нея фактически и правни основания за издаването ѝ. В нея ясно е посочено, че към 10.06.2022г. за задържаното лице има данни за извършено престъпление, за което е образувано ДП № 750/2022г. по описа на 04 РУ-СДВР, и за какво престъпление се касае – престъпление по чл. 151, ал. 1 от НК, което от своя страна е мотивирало полицейския орган да задържи касатора. Във връзка с издаването на процесната заповед е изготвена Докладна записка № 228ДПК-750 от 13.06.2022г., в която се съдържа описание на извършването на съответните процесуални следствени действия по образуваното досъдебно производство и спрямо К. В..

За прилагане на процесната принудителна мярка е достатъчно само наличието на данни, обосноваващи извод, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи същата. Без правно значение е дали впоследствие в рамките на образуваното досъдебното производство тези данни за извършено от задържаното лице престъпление ще се докажат, респ. дали ще се докаже вината на същото. Което води до извод, че Заповедта освен съдържаща всички реквизити по чл. 59 ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания, които си кореспондират, е била и материално законосъобразна. Правилни са и изводите на СРС, че Заповедта не противоречи на целта на закона-ЗМВР, нито с издаването ѝ са нарушени принципи на АПК, като органът в рамките на оперативната си самостоятелност правилно е наложил процесната ПАМ.

По изложените съображения, съдът счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и не са налице релевираните касационни основания за отмяната му, поради което същото следва се остави в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на разноски и на основание чл. 63д, ал.4 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 31.10.2022г. по НАХД № 8984 по описа за 2022г. на СРС, 13 състав, с което е отхвърлена жалбата на К. К. В. срещу Заповед за задържане на лице № 228зз-514 от 10.06.2022 г., издадена от Д. М. на длъжност „разузнавач“ при 04 РУ- СДВР.

ОСЪЖДА К. К. В. да заплати на Столична Дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.